

Folketinget valgte Statsrevisorer i Betænkningen over Regnskabet for 1881—82. Denne Opfattelse er aldrig senere bleven fraveget af det demokratiske Parti paa Rigsdagen. Den er ikke ny i den Forstand, at den slet ikke kan spores længere tilbage end til denne Revisionsbetænkning, hvor den fremkom i en forholdsvis udarbejdet og udførlig Form. Som Revisionen selv bemærker, gaar den tilbage til 1879—80. Jeg kan paavise endnu tidligere Udtalelser i Rigsdagstidende, der vise, at man altid, saa længe man har haft midlertidige Finanslove, i Rigsdagen har opfattet dem paa den Maade, her er angiven. Vi have ligeledes tilladt os at lade afstrykke efter Mindretallets Opfordring den Udtalelse, der fremkom samtidig dermed som Besvarelse deraf fra de to af Landstinget valgte Statsrevisorer. Jeg tror at kunne udtale om denne Landstingets og dets Statsrevisoreres Opfattelse, at der i dette Øjeblik ikke findes et eneste Menneske i Folketinget, der vilde tillade sig at forpære den. Ganske vist ser jeg nok, at det ærede Mindretal i sine Slutningsbemærkninger her i Udbalgets Betænkning — det er Tillæg B., Sp. 833, for Finansaaret 1882—83 — synes at ville føre et saadant Forsvar for Landstingets nu af Højre fuldstændig forladte Opfattelse af, hvad man kan tillade sig paa midlertidige Finanslove; jeg betragter imidlertid ogsaa dette som en Lapsus, noget, som tilfældigt er faldet det ærede Mindretal i Pennen. Det, hvorom Striden stod i Tinget, var dette: Hvad kan man tillade sig at udgive ifølge midlertidig Finanslov? og der viste man fra demokratisk Side hen til, at de midlertidige Finanslove i en Række Punkter maa være bundne ved de Bevillinger, der ere givne paa den forudgaaende regelmæssige Finanslov, medens man fra Regeringspartiets Side mente, at den forudgaaende regelmæssige Finanslov hverken havde nogen Betydning for Posternes eller for Posternes Størrelses Bedkommende. Naar jeg nu siger, at jeg antager, at selv Mindretallet vil være enig med mig i at betragte dette som noget, der tilfældigt er faldet det i Pennen, bør jeg vel dokumentere det. Der foreligger en Rigsdagsbeslutning af 2den April 1894, og som en af Indbyderne til Godkendelse af denne Rigsdagsbeslutning findes netop det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds, som er det ærede Mindretal i denne Sag. I denne Rigsdagsbeslutning staar der: „Indtil Finansloven for Finansaaret — er givet, dog ikke ud over 2 Maanedes, bemyndiges Regeringen til at opkræve de ved de bestaaende Love hjemlede Skatter og andre Statsindtægter samt til at afholde de

til Statshusholdningens Førelse nødvendige Udgifter, dog at Beløbene af de enkelte ved den sidste Finanslov bevilgede ordentlige Udgiftsposter ikke overskrives.“ Her har det ærede Mindretal selv været med til at foreslaa vedtaget en Opfattelse af de midlertidige Finanslove, der strider absolut mod den, det ærede Mindretal og Landstinget i alle Rampaarene have gjort sig til Talsmand for, og som altsaa vistnok ved en Følselighed er bleven medtaget i Betænkningen over Regnskabet for 1883—84. Jeg skal, for med det samme at afgøre denne Sag, bemærke, at Mindretallet selv henviser til en Udtalelse ved en tidligere Lejlighed her i Tinget. Der staar i Mindretallets Betænkning saaledes en Henvisning til Rigsdagstidenden for 1883—84, Sp. 969—70, „hvor det er paavist, at de nævnte Ord kun kunne forstås saaledes“ osv. Nu tror jeg ikke, jeg kan opfatte det som paavist, jeg vil nøjes med at opfatte det som omtalt. Det forholder sig saaledes, at naar man slaar op paa det Sted, hvortil det ærede Mindretal der hentyder, finder man følgende Bemærkninger: „Mindretallet maa i alt væsentligt slutte sig til Landstingets Opfattelse og anser den af de nævnte to Statsrevisorer forsøgte Fortolkning, for saa vidt den vil hævde, at det er det foregaaende Mars Finanslov, der afgiver den egentlige Norm for Udgifternes Afholdelse, for at være i den Grad kunstig og vilkaarlig, at den strider mod de almindeligste Lovfortolkningsregler.“ og senere staar der med spærret Skrift i Rigsdagstidenden — den spærrede Skrift maa jo være kommen ind enten paa den Maade, at det ærede Mindretal i en meget stærket Grad har betonet sine Ord, eller ogsaa maa det have søgt at saa denne spærrede Satz indskudt: „at de efter de hidtil gældende Regler Løbende Udgifter ere bevilgede med det til det paaagældende Formaalets Omraade efter Omstændighederne nødvendige Beløb, dog ikke ud over de i Finanslovsforslaget opførte Summer.“ saa selv om Finansloven ikke er bevilget, er det nok, at Beløbet er opført i Forslaget, det kan tages ved midlertidig Finanslov. Til denne Opfattelse har Folketinget altid sagt nej. Selvfølgelig kan en „Løbende Udgift“ kun udgives med det Beløb, hvormed den er bevilget, og ikke paa nogen Maade med mere. Rigsdagsbeslutningen har her i Virkeligheden hævdet det gamle Venstrestandpunkt, og denne Rigsdagsbeslutning har det ærede Mindretal selv Del i, saa jeg er berettiget til at udtale det, jeg har udtalt, nemlig at Mindretallets Indstilling med Hensyn til dette Statsregnskab vistnok er kommen frem som et Minde om